

acudit dubtar de la veracitat de la seva afirmació. L'he mirat, això sí, les babutxes estaven ben eixutes. Qui si no és màgic es pot passejar per la gespa alta i humida sense mullar-se ni un xic?. Amb tantes cabòries m'he perdut la resposta de Baltasar, però deu haver convençut als nens que, molt satisfets volen saber si ja ha llegit les seves cartes. Durant molta estona els va cridant pel seu nom i els explica quines coses han demanat. L'Helena no pot estar-se de fer un incís i dir-li:

-Les joguines sí que les vull, però el quadern de pintar el va posar el pare a la carta, no cal que me'l duguis. Ja treballa prou aquí a l'escola. Em sembla que Baltasar s'està fent un tip de riure per sota el nas mentre assevera:

-Ah, gandulota, gandulota. Crec que ha arribat el moment d'intervenir en una conversa tan curiosa i preguntar-li al Rei que feia al pati, doncs sembla que sóc l'única que s'estranya d'un fet tant inaudit. La resposta és però més inaudita encara, resulta que Baltasar, una mica marejat de llegir tantes i tantes cartes, va sortir ahir a la nit a fer un tomb per airejar-se i, no sap com, s'ha perdut.

Ara sí que l'hem feta bona, com es pot perdre un Rei Màgic? I encara pitjor, com pot trobar el camí que el retorni amb els seus companys? Davant dels meus ulls comencen a desfilar imatges de la cavalcada sense el "Rei

Negre", el predilecte de molts infants, el que agermana Àfrica amb els nens de tants indrets que no entenen de racisme, ni de "cultures diferents" i només creuen en la bonhomiositat d'aquest home que, privilegiadament, resta ara davant nostre.

És l'hora d'esmorzar, cada nen va a cercar la seva bossa i s'asseu al voltant de la taula. Baltasar no es mou, els mira somrient. La Sara s'aixeca i li dona un bocinet de

el que esdevé al seu voltant. Després d'esmorzar ningú recorda que hem d'acabar el regalet de Nadal que cadascú durà a casa seva, ni que cada mati dúiem menjar al "tronc" i li cantem unes quantes nadales. Baltasar ha omplert els nostres pensaments i ens hem oblidat de la rutina diària. Després de jugar una bona estona amb ell, ens posem a deliberar per veure com ho pot fer per tornar amb els Reis Melcior i Gaspar, que

la poma que duu per esmorzar. A poc a poc els més agosarats van partint el seu esmorzar amb aquest homenàs gran i fort que els mira amb una tendresa més gran encara. Jo començo a notar-me els ulls humits. L'escena és única, irreplicable, l'orgull que em fan sentir els meus alumnes i la felicitat que s'està creant en les mirades de tots, m'emocionen tant que he de girar-me per tal que no em vegin plorar i es pensin qui sap què, Baltasar endevina el que em passa i procura desviar els ulls, tot i que, de cua d'ull, observa amb molt detall

ja deuen estar neguitosos pel retard, Baltasar ens explica que quan van anar a Betlem ho feren seguint un estel molt lluent que duia una llarga cua. Ja tenim la solució! Quan tot-hom marxi de l'escola es pot quedar amb el "tronc" que tenim al rebedor i així, quan es faci de nit i surtin els estels, podrà trobar aquell que el durà amb els seus amics. Sembla una bona idea, l'únic difícil es mantenir-lo amagat fins l'hora de marxar cap a casa però la seva màgia facilita molt la nostra tasca. El dia passa molt lentament, tots tenim ganes de marxar a

casa i, alhora de quedar-nos amb ell tot el temps que puguem. Finalment arriba l'hora, després de petons, abraçades, demandes, promeses i, fins i tot alguna llagrimeta; l'escola es va quedant buida i silenciosa i el dèbil fanal del carrer il·lumina una estranya escena amb el Rei assegut a la vora del tronc esperant que la nit acabi de tapar els sorolls del carrer i la gent torni a l'aixopluc de l'escalfor de casa seva.

A la nit em costa de dormir. Penso en l'inversemblant que resulta tot i no m'atreveixo a explicar-ho a ningú. Tantmateix sento una dolça sensació que m'envaeix totalment i em fa ser més feliç i afrontar amb un altre tarannà les petites dissorts del dia. L'endemà procuro arribar a l'escola molt aviat. Al rebedor hi resta només el "tronc de Nadal". Roman sol i inexpressiu com si no sabés res del que ha passat. Unes mares passen per la meua vora comentant que la ràdio ha dit que s'ha perdut un Rei Màgic i algú contesta:

-Es deuen pensar que avui és el dia dels Sants Innocents, mira que ens volen fer creure cada bajanada!

Quasibé apreto a córrer cap a la classe, i en entrar el trobo altre cop assegut a la meua cadira, avui molt trist i pansit.

Té el cap cot i la mirada esmaperduda; en un fil de veu m'ha explicat que el cel ha estat tant cobert de núvols tota la nit i que ha estat impossible veure cap estel.

M'agradaria poder-li dir que la propera nit serà diferent, que ara pujarem les persianes i farà un sol càlid i fort que allunyarà tots els núvols cap a altres indrets... però em sento molt trista quan el veig tant decebut, la meua boca no sap trobar les paraules de consol amb que m'agradaria tranquil·litzar-lo per poder gaudir un cop més de la seva rialla. A mida que els nens van arribant s'estranyen de veure'l altre cop a classe i també s'entristeixen perquè no ha trobat el seu camí. El dia passa encara més lent que l'anterior, cantem dos o

tres cops la cançó del "Sol, solet" com un ritus màgic que invoqui el bon temps, però només uns raigs, prims com filets, aconseguen de travessar l'espessa boira una estoneta a la tarda. Avui tots hem marxat en silenci cap a casa. Un desig molt fort s'amaga als nostres cors. Els Reis de l'Orient no seran el mateix sense Baltasar i anem a dormir mirant al cel per veure si la lluna i els estels fan la seva passejada nocturna en el fosc del cel.

Un nou dia ens desperta i el sol ens enlluerna de bon mati. És tímid, però càlid; potser fins i tot podrem sortir al pati. En arribar a l'escola pugem de seguida les persianes, a temps per veure un rastre molt lluent que s'allunya en el cel.

L' Eric diu:

-Un avió!

Car ningú respon. Tots sabem molt bé què és aquest rastre i riem perquè Baltasar a la fi ha trobat els seus amics; però el nostre cor plora ja que no tornarem a tenir-lo mai més tan aprop nostre.

... O potser si, només cal que l'any vinent es torni a perdre, nosaltres l'estarem esperant. No cal pas que sigui la "Nit de Reis"

Anna Gairí Blavi

1r. Premi Concurs Contes de Nadal

Secció Adults

CUIDE SU JARDIN

... y ahorre tiempo segando con las Recicladoras TORO que no precisan recogida.

**MECANO
CAMP**

Manuel de Palacio, 10-12-14 Lleida
Tel. 973 26 28 44 · Fax 973 26 55 06

tres cops la cançó del "Sol, solet" com un ritus màgic que invoqui el bon temps, però només uns raigs, prims com filets, aconseguen de travessar l'espessa boira una estoneta a la tarda. Avui tots hem marxat en silenci cap a

*Col·labora
amb el
Nou
Pinetell.*

Els camins de la Reconquesta

La Franja de ponent es coneguda com frontera entre cultures, per aquest motiu tenim un caràcter tan especial, som a la vegada, tancats i oberts, sensats i esbojarrats, senzills i complicats, és el clima de les boires i les solejades de l'estiu, la falta de plujes i les grans tronades, hem tingut avantpassats ilergetes, romans, cartaginesos, gods, àrabs i algun francès, tenim pagesos, metges, inventors, mestres, grans negociants i descobridors de nous móns, ens conéixen arreu del món, pels nostres productes i tradicions. Per tots aquests motius gaudeixo viatjant pels nostres camins i trobant indrets senzills i bonics, petites ermites i grans poblets. Paisatges oberts amb tota mena de natura.

La nostra ruta.

Aquesta ruta que us explicaré travessa la plana de Lleida, des d'el nostre poble fins la comarca de la Segarra, es pot fer en dues parts, d'Alpicat a Tàrrega i de Tàrrega a Claret. Quilometratge aproximat 180 km. Pistes bones, es pot fer tot l'any. Trobareu restaurants, fondes per a descansar, dins el recorregut. Tot a bon preu i bona qualitat.

La sortida d'Alpicat es fa cap a Lleida pel camí de Montcada, arribem a Lleida i sortirem pel costat esquerra de la N-2, després de passar el pont dels instituts baixant cap a la partida de sot de

Fontanet, per anar a buscar, seguint el canal, l'enllaç de la carretera de Flix amb l'autopista, prop d'Albatàrrec, seguint pel camí de servei del costat esquerra anirem fins l'aeròdrom d'Alfes (i buscarem alguna Alosa becuda per fotografiar-la), continuarem pel camí del canal fins el poble d'Artesa de Lleida, d'ací anirem a la pista del club d'aeromodelisme, és a la carretera d'Aspa, per seguir el camí que va per damunt de l'autopista A-2 els plans de melons fins Casteldans (visita obligada al museu del Pagés), baixada fins a les Borges Blanques per la carrerada general, on visitarem el museu de l'Oli de la Masia Salat.

Continuem per carretera fins Arbeca, per visitar les ruïnes del Vilars (val la pena) i per camí fins l'Espluga Calba, camí bo i arreglat, al poble ens trobem el castells dels Templers, (visitar), per la pista que surt a la dreta abans de la fàbrica de roba arribarem fins el poblet dels Omells, i des d'ací per pista asfaltada

fins Vallbona de les Monges (visita al monestir). Continuem fins a Nalec per arribar a Ciutadilla pel camí del riu. De Ciutadilla ens arribem a Guimerà, antic poble restaurat. I pujarem al pla pel castell agafarem l'antiga pista que surt direcció nord per anar a Verdú, poble de reconeguda fama pel seu treball de càntirs i figures de fang cuit el seu castell únic de planta rodona. Per carretera a Tàrrega parada i fonda a Vilagrassa.

Després d'una bona recuperació a l'hostal del Carme. Anirem fins Anglesola per agafar el camí del costat del camp de futbol. I cuidant de no embolicar-nos anirem fins Tornabous i, veurem les restes de moli més antigues de Catalunya. Seguint camí en direcció N.N.E. ens trobarem a Ossó de Sió i veurem el castell de Les Pallargues, antic castell palau restaurat i obert al públic. Per continuar pel costat del cementiri cap al castell de Florejachs, aquest castell es fortalesa, diferent del visitat abans. També és obert al públic. Després de la visita continu-

